

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput X. Ostendit non esse satis vt nos abstrahamus , ab eo, quod iam
dictum est, nisi etiam nos à ipsis abstrahamus

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S.
Theresia

Opera

N. M.
168

*Non satis est
solo corpore
à consanguineis
remotū
esse.*

S. MATRIS TERESÆ

quia enim hi mercedem solū à Deo expectant, hinc nos iuuant, sed qui à nobis mercedem querunt, viso nos pauperes esse, & nulla ipsi in re posse prodesse, quamprimum in nobis iuandis defatigantur, nam quamuis hoc non omnium, nec prorsus generale sit, ita tamen in mundo frequentius fit: nam vt paucis concludam, mundus est.

Si quis vobis contrarium consuleret, diceretque virtutem esse alter facere, et credere nolite: si enim his omnia, quæ à consanguineis proficiscuntur damna referrem, plus æquo me in scribendo deberem extendere. Sed quia alij, qui, quid dicat, melius me sciunt quam ego, habere scripsere, hinc satis sit quod hic dictum est. si enim ego quæ ita imperfecti sum, ipsum tam bene perspexi & intellexi, melius id certe intellectum sunt perfecti. quidquid nobis de mundo fugiendo deserendoque datur, (quod sancti omnes vnanimiter nobis consulunt) certum est bonum esse. Credite igitur, ex omnibus quæ mundi sunt, nihil, vt dixi, magis nobis adhaerescere, & nihil esse à quo etiam ægrius auellamur, quam consanguineos. Quamobrem optimè faciunt illæ quæ patriam suam excedunt, si videlicet hoc illis aliquo adiumento sit. neque enim in eo reuerentium situm esse existimo, vt solū corpus subducatur, sed, vt animi firmo cum proposito bonum Dominum nostrum Christum Iesum complectatur: quia enim in ipso reperit omnia, hinc facile obliuiscitur omnium. Quamquam maxime iuuat, vt tam diu nos subducamus, quoad illique hanc veritatem perfecte intellexerimus: fieri enim postea potest Dominum velle vt cum ipsis agamus, quod crucē nobis donec in eo, è quo voluptatem antea haurire solebamus.

CAPVT X.

REFERT, NOM ESSE SATIS Vt NOS ABSTRAHAMVS AB eo quod iam dictum est, nisi etiam nos à nobis ipsis abstrahamus, & hanc virtutem, & humilitatem coniunctas esse.

Vt ergo iam animum à mundo & consanguineis abstraxerimus, & iis quibus dixi conditionibus hic nos recluserimus, omnia tam perfecisse nos putabimus, ac nullum amplius nobis certamen superesse. Nolite, carissimæ, in hoc secura esse, & securitatis huius prætextu obdormiscere, aut quieti vos dare: alioquin fiet vobis, quod illi, qui hostis suo optimè clauso, ne qui fures ingrediantur, quiete se ad dormiendum componit; & interea intra domum suam continet. Nostis, non esse peiorem furem, quam domesticum; proinde, quia nos passim ubique circumferimus, nisi valde circumspectè aduigilemus, &

vna quæque omni qua potest ratione contendat (velut in re quæ maioris momenti est, quam reliquæ omnes) voluntatem suam in omnibus abnegare; multa sunt, quæ sanctam hanc spiritus libertatem, quam quærimus, vt is ad creatorem suum terra & plumbo iam minimè grauatus euolet, auferre nata sunt. Insigne aduersus hoc remedium est, continuò, quàm omnia vana sint, & quàm cito prætereant, recogitare, vt sic affectus & cor à rebus adeò vilibus auellatur, & perpetuò duratius applicetur (Esto enim hoc, tenue & simplex remedium esse videatur, animam tamen maximopere corroborat.) Adhæc, vt etiam paruis in rebus magna reflexio & aduerentia adhibeatur, vt, nimirum, statim atque in aliquam nos propendere animaduertimus, cogitationem nostram inde dimouere & auertere, atq; ad Deū cōuertere studeamus. Et Maestas illius in hoc nobis adiumento est, magnamq; nobis in eo gratiā prestitit, quòd hac in domo res omnis iā propè penitus confecta sit. Sed quia hæc nostri ipsarū abnegatio & oppugnatio, durum quid & graue est, (quod nobis ipsis valdè illigata propè sumus, & nosmetipsas quā minimè diligamus;) hinc vera humilitas hic sese interponere potest, hæc namq; virtus, & prædicta illa, semper iunctim incedere, & duæ sorores esse, quæ ab inuicè disungi nō debent, mihi videntur. Non hic consanguinei sunt, à quibus vos penitus diuelli debere dico, quin imò illos vos complecti ac diligere, & nunquam ab ipsis abesse cupio. O supremæ & primariæ virtutes, omnium rerum creaturarum dominæ, mundi Imperatrices, quæ nos ab omnibus, quos diabolus nobis tendit, laqueis & impedimentis liberatis, quæque à præceptore nostro Iesu Christo ita dilectæ & caræ fuitis. Has qui habebit, audacter & libere egredi, & cum vniuerso inferno simul collecto, cum toto mundo, eiusque occasionibus, pugnare potest. Neminem hic formidet, ipsius enim est regnum cælorum: non est quod vllum timeat, omnium enim iacturam facere parui pendit, imò ne iacturæ quidem nomine eam dignam existimat. solum metuit Deo suo displicere, eumque rogat vt in his se virtutibus conseruet & teneat, ne sua eas culpa vnquam amitrat. Hoc virtutes hæc (vt verum fatear) proprium habent, vt coram eo qui ipsas habet, sese abscondant & occultent, adeò vt nunquam eas ipse videat, aut se eas habere vnquam in animum queat inducere, esto id alij ipsi dicant: tanto interim eas in pretio habet, vt, quò eas habeat, assidue studeat & allaboret, quotidieq; magis & magis in seipso eas perficiat. et si qui eas habent, satis per se agnoscibiles sint, & statim eas agnoscant & percipiant illi qui cum ipsis agunt, esto id ipsi nolint.

Remedium ad spiritus libertatem comparandum.

Abnegatio sui durum quid.

Humilitas & abnegatio sunt magis præceptæ, & duæ sorores.

Elogia illarum.

Qui eas habent, eas se habere non putant.

Mortificationi & humilitati sua donantur.

Verū ecquæ mea demeria est, q̄ humilitatē & mortificationē verbis conet extolle-

S.
Theresia

Opera
N. M.
158

extollere, cū ipse Rex gloriæ Christus ita eas extulerit & laudaret, & tunc quos passus est laboribus, ad eò confirmari! Agedum, filiæ meæ, hic al- laborandū est, ab Egypto egrediendū: nam illas inueniendo, panē muenietis calescēt & omnia bene vobis sapient ac dulcia videbūtur, etiā que mundanis hominibus amarissima & maxime insipida videntur. Ante omnia ergo procurandum nobis est, vt corporis huius amorem & affectū exuamus: nonnullæ quippe ita naturā nostrā corporeis commoditatibus & recreationib⁹ deditū sumus, vt totē propē in iis simus: ad hæc ita de valetudine & sanitate nostra sollicitæ, maxime vt mirandū sit, quale dicitur res certamen, præsertim Monialibus, quin etiam alijs hominibus, moueant. Sed videmur nonnullæ Moniales, nullam aliam ob causam monasterium ingredi, quàm ad sedulo procurandum ne vniquam moriamur. Vnaquæque enim id pro posse suo, procurat & fatigat. Sed hoc, vt verum fatear, per parua est ad hoc re ipsa faciendū, comoditas; ac velle, vt ne quidem vlla ad hoc voluntas esset; firmiter apud vosmet ipsas proponite, carissimæ, non aliam ob causam huc venire vos, quam vt propter Christum moriamini, non autem, vt propter Christum delicatē & molli- ter corpus curetis. Hoc vltimum namque diabolus, ad præscriptum or- dinis rigorem ferendum & obseruandum suggerit esse necessarium; imo adeo ordinem obseruare iam cupiunt, sine villo, quò cum obseruent, & conseruent, valetudinis dispendio, antè vt moriantur, quam ad morsalem, ac fortassis ad diem, plenè Ordinem obseruarint. Nescio sanè, quoniam de causa huc veniamus: nolite, quaeso, metuere, vt nobis hac in parte, vniquam de futura sit discretio, quod sanè perquam mirum esset. Scitum namque ipsimet Confessarij verentur, ne nos austeritatibus ac penitentij enecemus: quin imo, adeò hanc indiscretionem à nobis ipsis odimus, vt alia omnia sic seruare & adimplere nos vellem scio, illas quæ- cus agunt, parum curaturas quod ipsa moncam, vt nec ego curo, quod alias me ad modulum meum metiri velle dicant: hoc enim qui dicunt, verum dicunt. Hoc credo, & certissimè scio, plures me hac in re locuras habere, quàm habitura sim aduersarias, contrarium faciendo. Ipsa mihi persuadeo, propterea Dominum velle, vt plerumque & plerumque male valeamus: mecum saltem Dominus magna misericordia vixit, quòd mihi plerumque fuerim valetudinis, nam cum ego me nihilo minus laute & delicate habuissèm, hinc me aliquam saltem ad hoc faciendum rationem habere voluit. Sed risu dignum est, videre quomodo nonnullæ hoc quod sibi metipsæ inferunt, tormento grauata incedant.

Corporis huius affectus exuendos.

In Religione quis vivit, vt Deo seruiat, non autē vt commoditates suas sectatur.

Corporis delicate tractandi curā suadet diabolus.

Discretionem in austeritatibus omnes no- uimus.

Indiscretas penitentias carpuntur.

Interdum quidam eas impetus, ne dicam vesania, corripit ad indiscretas & immoderatas austeritates, quæ non nisi biduo (vt ita loquar) durant, subeundas. exinde diabolus ipsis suggerit, has valetudini ipsarum

ipsarum nocuisse, ac propterea suadet, nullas ut austeritates posthac amplius subeant, ne eas quidem quas Ordo præscribit, cum iam sint expertæ quantopere eas noceant. Ne paruas quidem Ordinis regulas (uti est silentium, unde nullum nobis prouenire damnum potest) obseruamus; & ecce, statim ac somniauimus caput nobis dolere, chorum dñi adire omitimus, cum nec hoc nos enecaturū sit. Primo quidem die, quia caput dolebat; altero, quia doluit, & tribus alijs diebus, ne deuo doleat. Et interea, è nostro ipsæ cerebro austeritates nouas comminisci volumus, ut tandem nec has, nec alias præstare valeamus: & subinde, malum ipsum nimis quam exiguum est, & ipsæ nobis persuademus ad nullam omnino austeritatem faciendam nos teneri; sed satis nos facere, ad eas omittendas facultatem petendo.

Dicetis ad hæc mihi, Cur ergo Præposita facultatem illam concedit? Respondeo, forsitan, si interiora cordis perspecta haberet, ipsam negaret, sed, quia necessitatem ipsi prætexitis, nec medicus, qui ad hoc simili informatione, quam antè ei facitis, coadiuuat, nec amica aut aliqua de consanguineis quæ vos deploret, deest; misella superior, licet id subinde nimium ac superfluum esse videat, quid quæso faciet? scrupulum sentit ac veretur ne fortè in caritatem nimio rigore peccet; mauult ergo vos peccare, quam se, & nefas esse putat, sinistrè de vobis iudicare. Quid? Deus bone, hæc querimoniam etiam inter Monachas? Ignoscat ipse mihi, quod verear, ne ex apud illas iam in cōsuetudinem abierint. sunt hæc huiusmodi, ut non possint non interdum contingere; ideo autem hic ea adferre visum est, ut ab ijs vobis caueatis. Si enim diabolus semel intimidare nos incipiat, ne quam iacturam sanitatis per austeritates faciamus, nihil boni unquam efficiemus. Lumen nobis Dominus concedere dignetur, ad in omnibus sapienter & prudenter procedendum. Amen.

*Carpiuntur
quæ obdola-
rem parua
à choro ab-
sint.*

*Valitudinis
nimia cura
habenda nō
est.*

CAPVT XI.

MORTIFICATIONVM MATERIAM PROSEQVITVR,
de qua mortificatione agit qua in morbis exer-
cenda est.

Magna mihi esse videtur imperfectio, carissimæ sorores, nos semper ob parua & tenuia mala cōqueri. si ea quatenus ferre potestis, de ijs conqueri nolite. Quando enim magnum est malum, per se, etiam nullo loquente, queritur; & est hoc aliud querelæ genus; & statim ipsum de foris percipitur. Considerate, vos numero paucas esse: etsi inter has aliqua hæc conquerendi consuetudinem habeat, nimis quam sufficiens illa est ad alias omnes affligendas ac vexandas, posito vos inuicem amare ac diligere.

*Non facile
conqueren-
dum.*

S. M. Teresa Opera.

f

diligere.